

שיחות חיזוק

שיחות מפי
הרב אודן נזרית שליט"א

ל"ג בעומר

שיחות חיזוק

שיחות מפי הרב אודן נזרית שליט"א

מתוך סדרת הספרים שיחות חיזוק (ה' כרכים)
ניתן להשיג בטלפונים 0509013000, 0506491414
למעוניינים ניתן לקבל השיחה במייל toraoren@gmail.com

תוכן הענינים

- ד ..... כלם שמחים בהולא שלי
ד ..... טעמי השמחה בל"ג בעומר
ו ..... לעלות לציון ביום ל"ג בעומר
ה ..... קול נשמה בשעה שיוצאה מן הגוף
ה ..... שימה דמנתי בנאדך
ט ..... לפרט את כל הפרטים
ט ..... יכולני לפטר את כל העולם כלו 'מדין תפלה'
י ..... חסין קדוש ברוב טובך נהל עדתך
י ..... קדשה משלש מצות ומארכבה פוסות
י ..... לשמח בשמחה עצומה בשמחת רשב"י
יא ..... לשמחה זוכים רק בתפלת לב נשבר
יא ..... טעם להדלקת המדורות בל"ג בעומר

ניתן להקדיש פרשיות לברכה והצלחה ולעילוי נשמת זכיו"ב
לפרטים ניתן ליצור קשר בטל: 0506491414, 0509013000

שיחות חיזוק

שיחה ל"ג בעומר

הקדוש רבי יעקב מהוסיאטין זי"ע היה אומר, שיום ל"ג בעומר, הוא עת רצון להתפלל על גשמיית ורוחניות גם יחד, כי ביום הזה התחיל המן לירד לישראל במדבר, ונפתח להם צנור של שפע הפרנסה. ענין זה מובא גם בשו"ת 'חתם סופר' (יורה דעה חלק ב' סימן רלג).

בספר 'מדרשי ל"ג בעומר' עשה חשבון, שהלכו עם החרה שהוציאו ממצרים שלשים יום, ושלשה ימים לא אכלו לחם, ואז ירד המן. נמצא, שהמן ירד בדיוק ביום ל"ג בעומר, וזה מורה שהצנור של שפע הפרנסה, שיף ליום הזה.

כתב בספר 'קדשת לוי' להרב הקדוש רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע (פרשת ויצא): "ויקרא לו יעקב, גלעד". הפסוק הזה מרמז על ל"ג בעומר, כי גל הוא אותיות ל"ג. ויבאר הענין על ידי מאמר חכמינו ז"ל: ביום סוף נדמה להם כבחור, במתן תורה נדמה כזקן. המושל בזה, לתינוק שמרגילין אותו לילך לבית הספר, ומרגיל אותו אביו על ידי דבר שהתינוק מתאנה לו, דהיינו, שאומר לו, ששם, בבית הספר, יש דבר שהתינוק מתאנה לו, ועל ידי זה מרגילו לילך לבית הספר. וכיון שמרגילו, אז לומד עמו הרבה תורה.

כך הקדוש ברוך הוא - הראה לנו ביום סוף נסים ונפלאות. ולא היה עקר הטעם של הנסים והנפלאות - הנסים והנפלאות עצמם, רק הנסים והנפלאות עשה והראה לנו, כדי שנדע שיש אלוה בעולם ונתאנה לו לעבדו, ולכך עשה לנו נסים ונפלאות ביום סוף, כדי שעל ידי זה נתאנה לקבל התורה ביום מתן תורה ולעבדו בלבב שלם. ונמצא, עקר הנסים והנפלאות היה ביום סוף, כדי שנקבל התורה במעמד הר סיני, ונתאנה לו לעבדו ולקבל התורה.

בסיעתא דשמיא, נשתדל להתבונן קצת מענינו הקדוש של יום ל"ג בעומר, וכמו שבארו בספרים הקדושים (על פי המובא בספרי 'שיחות התחזקות', ל"ג בעומר תשנ"ו, תשנ"ט, ו'צ"ל פנינים, ועוד).

מובא על הכתוב (ישעיה לג, ו): "והיה אמונת עתיך חסן ישועת ודעת", הינו שצריך להאמין בקדשת העתים, וזה נותן חסן, ישועות ודעת, וכן רמזו בפסוק (אסתר א, יג): "ויאמר המלך לחכמים ידעי העתים", מכינים את ענין העתים.

כבר כתבו הצדיקים הקדושים זי"ע, בעל ה'חתם סופר', בעל ה'בני יששכר', הרב הקדוש השר שלום מבעלזא זי"ע, הרב הקדוש מרוזין, ובעל ה'שפתי צדיק' מפילץ - וכוותם תגן עלינו, שמעלת היום גדולה מאד, והוא בבחינת יום כפור.

והנה, בפיוט שחבר הרב הקדוש רבי שמעון לביא זי"ע על גדלת רשב"י, רמוזה גם עבודת יום כפור. וזו לשונו: 'בר יוחאי, בקדש הקדשים, קו ירוק מחדש חדשים, שבע שבתות סוד חמשים, קשרת קשרי שי"ן קשריך.... הדבר רומז לעבודת הפהן הגדול ביום הכפורים, שנכנס אל קדש הקדשים לפני ולפנים. וצריך לדעת, שזו עבודה גדולה מאד, להאמין בקדשת היום שחשוב ביום הכפורים.

איתא בספר הקדוש 'בית אהרן' (ל"ג בעומר): 'מה הקדוש ברוך הוא לכל, אף רשב"י לכל, אף לפחותים'. ומובא, שהרב הקדוש רבי אברהם מקאליסק זי"ע, היה טובל בבקרו של ל"ג בעומר, והכריז בלהט אש קדש: "הריני מקבל עלי קדשת היום"... כה גדלה מעלת היום בעיני הצדיקים הקדמונים!

וכתבו עוד בספרי קדש, כי יום ל"ג בעומר מסגל לרפואת הגוף ולרפואת הנפש. הרב

בְּרָקִיעַ שׁוֹכְכִים בַּיּוֹם הַזֶּה בְּגִלְגָלָה... שְׁהִרִי אָנִי
רוֹאֶה שְׂפָלָם שְׂמֻחִים בְּהִלּוּלָא שְׁלִי.

יָדוּעַ מֵאֲמַר הַצְדִּיקִים עַל מָה שְׂמוּכָא בְּגִמְרָא
(עֲרֻבִין נד ע"א): הָאִי עֲלָמָא כְּבִי הִלּוּלָא דְמִיָּא.
פְּרוּשׁ - 'הָאִי עֲלָמָא', הוּא הָאָדָם עֲצֻמוֹ שֶׁהוּא
עוֹלָם קָטָן, 'כְּבִי הִלּוּלָא דְמִיָּא', כְּפִי מַצְבּוֹ
וְהַתְנַהּגוּתוֹ שֶׁהוּא נִרְאֶה 'בְּהִלּוּלָא דִּילִי', הוּא
הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ ל"ג בְּעֶמְרָא, לְכַף הוּא דוּמָה, וְכַף
אֲפֹשֶׁר לְדַעַת אֶת מִדְּרָגָתוֹ.

בִּסְפָּר 'דְּרָכִי צִיּוֹן', מַעֲתִיק מִכְּתָב שְׂכֵתָב
רַבְּנֵי עוֹבְדֵיָה מִבְּרִטְנִיָּרָא, לְאַחֲיוֹ מִשְׁנַת רמ"ט,
שָׁיוֹם פְּטִירָתוֹ שֶׁל רִשְׁבִּי, שְׁנוֹי בְּמַחְלָקָתָא, כִּי
הַחִיד"א כּוֹתֵב בִּסְפָּרוֹ 'מִרְאִית הָעֵינַן', שְׁמָה
שְׂכֵתָב בְּ'בְּרָכִי יוֹסֵף' שִׁישׁ שְׂכֵתָבּוֹ שְׁפִטִּירָת
הָרִשְׁבִּי בִּל"ג בְּעֶמְרָא - כִּף כְּתָב 'פְּרִי עֵץ
חַיִּים'. אָבֵל נוֹדֵעַ שִׁישׁ בְּנִסְחָאוֹת הָאֲרִיז"ל
עֲרֻבֵיב. עַל כָּל פָּנִים, הַנִּסְחָא הָאֲמִתִּי הוּא שֶׁל
הַשְּׂמוּנָה שְׁעָרִים שְׁסֹדֵר מוֹרְנוֹ הֶרֶב רַבִּי שְׂמוּאֵל
וַיִּטְאֵל זי"ע, וְשְׁמָה מְזָכֵר שָׁיוֹם ל"ג בְּעֶמְרָא,
הוּא יוֹם שְׂמַחַת רִשְׁבִּי. וּמִסָּסִים הַחִיד"א
בְּ'מִרְאִית הָעֵינַן', אֲפֹשֶׁר שֶׁהַפְּנוּנָה כְּמוֹ שְׂכֵתָבִיתִי
בְּ'טוֹב עֵינַן', שְׁכִּיּוֹם ל"ג בְּעֶמְרָא הַתְּחִיל רַבִּי
עֲקִיבָא לְלַמֵּד לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי וְחִבְרִי,
וְזֶה אֶחָד מֵהַטְּעָמִים שֶׁל הַשְּׂמֻחָה הַגְּדוֹלָה,
שִׁישׁ לְשִׂמְחָה בַּיּוֹם זֶה. [אֲמַנָּם בַּעַל ה'בְּנֵי
יִשְׁשָׁכָר' וְעוֹד, כְּתָבוֹ בְּפְרוּשׁ, שֶׁל"ג בְּעֶמְרָא
הוּא יוֹם הַהִסְתַּלְקוּת שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר
יוֹחָאִי].

טַעֲמֵי הַשְּׂמֻחָה בִּל"ג בְּעֶמְרָא

מוּכָא בְּגִמְרָא (יְבֻמוֹת סב ע"ב): 'שְׁנַיִם עֶשֶׂר
אֶלֶף זִוְגִים תִּלְמִידִים הָיוּ לוֹ לְרַבִּי עֲקִיבָא,
מִגִּבְתָּ עַד אֲנִטְיָפְרָס, וְכֵלְן מֵתוֹ בְּפֶרֶק אֶחָד,
מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִהְגּוּ כְּבוֹד זֶה לָזֶה. וְהָיָה הָעוֹלָם
שְׂמֵם, עַד שֶׁבָּא רַבִּי עֲקִיבָא אֲצֵל רַבּוֹתֵינוּ
שְׁבִדְרוּם, וְשִׁנְאָה לְרַבִּי מֵאִיר, וְרַבִּי יְהוּדָה,
וְרַבִּי יוֹסִי, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן שְׁמוּעַ,
וְהֵם [הֵם] הִעֲמִידוּ תוֹרָה בְּאוֹתָהּ שְׁעָה. תָּנָא,
כֻּלָּם מֵתוּ מִפֶּסַח וְעַד עֶצְרָת'.

וְהַבְחִינָה הַזֹּאת שֶׁל יְצִיאַת מִצְרַיִם, מֵאִירָה
עַד ל"ג בְּעֶמְרָא, וּמִל"ג בְּעֶמְרָא מִתְחִילָה הֵאָרְהָ
שֶׁל מַעֲמַד הַר סִינִי, שֶׁהִיא קְבֻלַּת הַתּוֹרָה.
וְכִבְרָתָבְנוֹ, שֶׁהֵאָרְהָ שֶׁל יְצִיאַת מִצְרַיִם,
הִיְתָה הַכְּנָה לְמַתָּן תּוֹרָה, וְהַנְּסִים וְהַנִּסְיָנוֹת
הָיוּ כְּדֵי שֶׁנִּתְאַוָּה לְמַתָּן תּוֹרָה עַל יְדֵי הַנְּסִים.
וְזֶהוּ 'וַיִּקְרָא לוֹ יַעֲקֹב, גֵּל עֵד', כְּלוּמַר, כִּיּוֹן
שְׂמַגִּיעַ ג"ל שֶׁהוּא מְרָמֵז עַל ל"ג בְּעֶמְרָא, אִזּוֹ
מִתְחִילִין לְהֵאִיר בְּחִינּוֹת הָאֶרֶץ קְבֻלַּת הַתּוֹרָה.
וּמִלַּת ע"ד הוּא מִלְשׁוֹן "עֲדִי עֲדִי" (יְחִזְקֵאל
טז, ז), "הוֹרֵד עֲדִיךָ" (שְׁמוֹת לג, ה), כְּלוּמַר, שְׁעַד
ל"ג בְּעֶמְרָא הִיְתָה הֵאָרְהָ שֶׁל יְצִיאַת מִצְרַיִם,
וּמִל"ג בְּעֶמְרָא מֵאִירָה הֵאָרְהָ שֶׁל קְבֻלַּת הַתּוֹרָה
שְׂמַרְמֵז בְּמִלַּת ע"ד שְׂרוּמֵז עַל הַתּוֹרָה; עַד
כֵּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

כָּלֵם שְׂמֻחִים בְּהִלּוּלָא שְׁלִי

מוּכָא בְּפּוֹסְקִים (שׁו"ע או"ח סימן תכח סעיף
א) עַל הַפְּסוּק "פִּלְג אֱלֻקִּים מְלֵא מִים", כִּי
פּוֹרִים וְל"ג בְּעֶמְרָא יְחִילוּ בְּאוֹתוֹ יוֹם, וְהַדְּבָר
מוֹרָה עַל הַשְּׂמֻחָה הַגְּדוֹלָה שִׁישׁ בַּיּוֹם הַזֶּה.
כְּמוֹ כֵּן יָדוּעַ, שְׁכִיּוֹם שִׁיחּוֹל יוֹמָא דְאַשְׁפִּיזָא
דְּמִשָּׁה רַבְּנֵי, (בַּיּוֹם הָרַבִּיעִי שֶׁל חַג הַסִּכּוֹת),
תְּמִיד יְחִילוּ אוֹתוֹ יוֹם כְּנֻגְדּוֹ - ל"ג בְּעֶמְרָא. כִּי
יָדוּעַ, שְׁרִשְׁבִּי, שְׁזֶה הַיּוֹם שְׁלוֹ, הוּא כְּלוֹ
בְּחִינָה שֶׁל מִשָּׁה רַבְּנֵי, לְכֵן תְּמִיד אוֹתוֹ יוֹם
שֶׁל ל"ג בְּעֶמְרָא, יְחִילוּ כְּנֻגְדּוֹ הָאֲשְׁפִּיזָא שֶׁל
הַיּוֹם הָרַבִּיעִי - מִשָּׁה רַבְּנֵי.

מוּכָא בְּאֲדָרָא קְדִישָׁא, שְׁכִיּוֹם הַפְּטִירָה שֶׁל
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, יֵשׁ עֵת רְצוֹן מִפְּלִגָּת
בְּיוֹתֵר, וְכִי כָּל יָמָיו הִמָּתִין לַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה,
וּבְלִשְׁוֹנוֹ הַקָּדוֹשׁ: 'הַיּוֹם הַזֶּה כְּלוֹ בְּרִשְׁוֹתִי,
כָּל הַיּוֹם הוּא שִׁיף אֱלִי'. יֵשׁ כְּמָה לְשׁוֹנוֹת
מִרִשְׁבִּי שֶׁל פִּטוֹר, שֶׁהוּא פּוֹטֵר כָּל דָּבָר רַע.
אִם מִיִּשְׁהוּ נִמְצָא בְּאִיזָה מִסְּגָר, הוּא יָכוֹל
לְפִטֵּר אוֹתוֹ לְגִמְרִי. וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: 'כְּרוֹזָא כְּרִיז
כְּמָה פִּטְרִין בְּרָקִיעָא מִשְׁתַּכְכִּין בְּיוֹמָא דִּין
בְּגִינָךְ ... דְּהָא חֲמִינָא דְכֻלְהוּ חֲדָאן בְּהָאִי
הִלּוּלָא דִּילִי, [כְּרוֹז מְכִרִיז: כְּמָה קְטְרוּגִים

לשִׁמְחָה מְאֹד מְאֹד בַּיּוֹם הַזֶּה - הַלּוּלָה רִשְׁבִּי.
וְיָדוּעַ שְׂרָבִי שְׁמֵעוֹן בַּר יוֹחָאי נִקְרָא גַם 'בּוֹצִינָא
קְדִישָׁא' [נֶר הַקְּדוֹשׁ], שְׁפָרוּשׁוֹ, נִשְׁמָה קְדוֹשָׁה,
כְּלוּמֶר הִיא נִשְׁמָה כּוֹלֶלֶת.

עֲבוּדַת הַיּוֹם נִחְלָקֶת לִשְׁלֹשָׁה חֻלְקִים. הַחֻלְק
הָאֶחָד, הוּא שִׁימַת הַדָּגֵשׁ עַל עֲבוּדַת הַתְּפִלָּה,
כִּי בַּיּוֹם הַזֶּה אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג יוֹתֵר וְיוֹתֵר בַּתְּפִלָּה
וּבִדְבָקוֹת לִשְׁם יִתְבָּרֵךְ, הֵן בַּתְּפִלוֹת הַסְּדוּרוֹת
וְהַקְּבוּעוֹת, בַּתְּפִלַּת עֶרְבִית שֶׁל לַיִל ל"ג בְּעֶמֶר,
וְאַחֵר כֶּף בַּתְּפִלַּת שַׁחֲרִית וּבַתְּפִלַּת מִנְחָה, וְהֵן
בְּכָל הַזְמַן שְׁבִינְחִים, לִפְנֵי וְאַחֲרֵי הַתְּפִלוֹת,
שֶׁהָאֵדָם יִהְיֶה בְּכָל עֵת, בִּבְחִינַת "וְאֲנִי תְּפִלָּה".

וְלֹא רַק הַיּוֹם דִּיקָא, אֲלֵא כָּל הַשָּׁבוּעַ שֶׁחֵל
בּוֹ ל"ג בְּעֶמֶר הוּא זְמַן גָּדוֹל מְאֹד, כְּמוֹכָא
בְּזֵהֵר הַקְּדוֹשׁ, שְׁבִינְחִים אֵלּוּ 'תַּרְעִין פְּתִיחִין'
- הַשְּׁעָרִים פְּתוּחִים, וּמֵאִירָה בּוֹ סְפִירַת הַהוֹד,
וַיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶר הוּא כְּנֶגֶד הוֹד שְׁבָהֲהוּד, שְׁזוּהִי
הַנִּקְדָּה הַפְּנִימִית וְהַשִּׂיא שֶׁל הַתַּרְעִין פְּתִיחִין,
וְאַשְׁרֵי מִי שְׁזוֹכָה לְהִיּוֹת בַּיּוֹם זֶה עַל צִיּוֹן
רִשְׁבִּי הַקְּדוֹשׁ.

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ בְּעַל 'בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר', כּוֹתֵב עַל
הַשְּׁמִיחָה שֶׁעַל הַצִּיּוֹן דְּרִשְׁבִּי בַּיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶר,
שֶׁהִיא אֵינָה כְּדֶרֶךְ הַטֵּבַע, וַיֵּשׁ שְׁבָאָרוֹ זֹאת,
שֶׁהָרִי רַבִּי אֲבָא כָּתֵב אֶת הַזֵּהֵר בַּיּוֹם ל"ג
בְּעֶמֶר, זֶה וְדָאִי שְׁאִינוֹ כְּדֶרֶךְ הַטֵּבַע.

אִי אֶפְשָׁר לְתַאֵר מַה שְּׁנַעֲשֶׂה בַּצִּיּוֹן רַבִּי
שְׁמֵעוֹן בַּר יוֹחָאי, אֶת נִזְרוֹת עֲצֻמַּת
הַהִשְׁתַּטְּחוֹת עַל צִיּוֹן קִבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא,
בְּהִשְׁתַּפְּכוֹת הַנֶּפֶשׁ שְׁאִין כְּמוֹתָהּ. וּכְבֹר מוֹכָא
מִהַרְבֵּה צְדִיקִים, לַעֲלוֹת לַצִּיּוֹן רִשְׁבִּי בַּיּוֹם
הַזֶּה, וְאֵף יֵשׁ מִי שֶׁכָּתֵב, שְׁנַחֲשֵׁב כְּעֲלִיָּה לְרֹגֶל
בְּזְמַן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה קָיָם.

הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמוּאֵל הָעֲלִיר זי"ע,
אב"ד עִיר צֶפֶת, כּוֹתֵב בְּסוֹף סִפְרוֹ 'כְּבוֹד
מְלָכִים', עַל רַבְּנוּ בְּעַל הַ'אֹר הַחַיִּים' הַקְּדוֹשׁ
זי"ע, וְזוֹ לְשׁוֹנוֹ: 'וְאֶעֱיֵד אֲנִי בְּאַמְתָּ, כִּי בִּלְדוּתִי
שְׁמַעְתִּי פֶה מִרַבְּנֵי קְשִׁישָׁאִי, רַבְּנֵי הַסְּפָרְדִּים,
שְׁאֲבוּתָם רָאוּ וְסִפְרוּ עַל הָרֵב הַקְּדוֹשׁ רַבִּי

וְכַתֵּב הַמֵּאִירִי: "וְקִבְלָה בִּיד הַגָּאוֹנִים,
שְׁבִיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶר פְּסָקָה הַמֵּיחָה, וְנוֹהֲגִים
מִתּוֹךְ כֶּף שְׁלֹא לְהִתְעַנּוֹת בּוֹ, וְכֵן נוֹהֲגִים מִתּוֹךְ
כֶּף שְׁלֹא לִשְׂאֵא אִשָּׁה מִפֶּסַח עַד אוֹתוֹ זְמַן".
וְכַתֵּב רַבְּנוּ הַמְּהֵרָ"ל זי"ע בְּחִדּוּשֵׁי אַגְדוֹת:
'יֵשׁ לְפָרֵשׁ כִּי הַזְמַן הַזֶּה מִפֶּסַח וְעַד עֲצָרַת,
מוֹרָה עַל כְּבוֹד הַתּוֹרָה, וּמִדְּרַגַּת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא
מִתְעַלָּה עַד שְׁעַר הַחַמָּשִׁים, וּלְפִיכֶךְ הַסְּפִירָה
ז' שְׁבוּעוֹת מִדְּרַגָּה אַחֵר מִדְּרַגָּה, וְהֵם לֹא נִתְּנוּ
כְּבוֹד לַתּוֹרָה לְנֶהֱג כְּבוֹד זֶה בְּזֵה, וּלְפִיכֶךְ מִתּוֹ
מִפֶּסַח וְעַד עֲצָרַת דּוֹקָא, וְהֵיוּ מֵתִים שְׁלֹא הֵיוּ
נוֹתְנִים כְּבוֹד [הוּא מִסְפֵּר - גִּימְטְרִיָּה], דְּהֵינּוּ
ל"ב יוֹם, וּבְל"ג בְּעֶמֶר פְּסָקוֹ. אֵף עַל גִּב
דְּאָמַר שְׁמִתּוֹ מִפֶּסַח וְעַד עֲצָרַת, מְכַל מְקוֹם,
הַגְּזָרָה פְּסָקָה בְּל"ג בְּעֶמֶר שְׁלֹא חָלוּ יוֹתֵר,
רַק אוֹתָם שֶׁחָלוּ מִקֵּדָם ל"ג בְּעֶמֶר, מִתּוֹ לְאַחֵר
ל"ג בְּעֶמֶר"; עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

כְּנוֹזֵכַר, הַטַּעַם הַנוֹסֵף הוּא, שְׂרָבִי עֲקִיבָא
הַתְּחִיל לְלַמֵּד (וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שְׁגַם סִמְךָ) בְּל"ג
בְּעֶמֶר אֶת רַבִּי שְׁמֵעוֹן בַּר יוֹחָאי, שֶׁהִיהָ מִחֲמִישָׁה
תְּלַמִּידֵיו שְׁנֵאָרוֹ - לְפִי שֶׁהִיהָ הָעוֹלָם שְׁמֵם,
כְּנ"ל בְּגִמְטָרָא, וְעַל יְדֵי כֶּף הַתּוֹרָה לֹא נִפְסָקָה
חֵס וְשְׁלוֹם. וּמוֹכָא עוֹד בְּגִמְטָרָא (גִּטִּין סו ע"א):
'אָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן לְתַלְמִידָיו, בְּנֵי, שְׁנוּ מִדּוּתִי,
שְׁמִדּוּתִי - תְּרוּמוֹת מִתְּרוּמוֹת מִדּוּתִי שֶׁל רַבִּי
עֲקִיבָא'. וְלִכְּן, בַּיּוֹם זֶה, מִתְעוֹרֵר גַּם אוֹרוֹ
שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא.

וְכֵן מִפְּרָסְמַת אִמְרָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה (יוֹמָא פֶּה
ע"ב): 'אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל!
לְפָנַי מִי אַתֶּם מִטְּהָרִין? וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם?
אֲבִיכֶם שְׁבִשְׁמִים, שְׁנֵאָמַר, (יִחְזַקְאֵל לוֹ, כֹּה):
"וְזָרְקִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטָהַרְתֶּם, מְכַל
טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמְכַל גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם".
וְאוֹמֵר, (יִרְמְיָה יו, יג): "מִקְנֶה יִשְׂרָאֵל - ה'",
מַה הַמִּקְנֶה מְטַהֵר אֶת הַטְּמֵאִים, אֵף הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל'. יָדוּעַ שֶׁהַיּוֹם
הַזֶּה, הוּא יוֹם גָּדוֹל מְאֹד שְׁגַם נִהְגוּ בְּהַרְבֵּה
מִקּוֹמוֹת שְׁמִנְגָנִים אֶת הַמֵּאֲמָר הַזֶּה -
וּבְהִתְעוֹרְרוֹת נִפְלְאוֹה, וּבְכִפְרֻט שִׁישׁ עֲנִיָּן מִיַּחַד

חיים בן עטר, שהיה פעם על ההלולא פה, בעיר הקדש צפת, וכשעלה למירון הגיע לתחתית ההר ירד מהחמור, והיה עולה על ידיו ועל רגליו, וכל הדרך היה גועה וצועק, היכן אני השפל נכנס למקום אש שלהבת קדשא בריך הוא, כל פמליא של מעלה הכא, כל נשמות הצדיקים שמה. ובעת ההלולא היה שמח שמחה גדולה; עד כאן לשונו.

מובא מצדיקים, שהתנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, עומד שם במירון ואומר: 'עולו ואתפנשו להלולא דילי', ומברך את כל מי שבא אליו; וידוע שהיו צדיקים שזכו לראות דברים גדולים עליונים.

מספר, שאחד מחסידי הרב הקדוש רבי מנחם מענדל בעל ה'צמח צדיק' מויז'ניץ זי"ע, שהיה תושב ארץ הקדש, והיה בעליה הגדולה למירון בל"ג בעומר, והתלהב בקרבו חשק נורא לקבל את פני רבו הקדוש, מיד נסע משם הישר אל העיר חיפה, להפליג משם לחוף לארץ אל הצדיק. כשהגיע לעירה, הבחין שכל מלבשו מלא בוצ שהתייבש, בכן השאיר את מעילו העליון באכסניה, והגיע בלעדיו לחדר הצדיק, וכששאלו לסבת העדר מלבשו, התנצל שהוא הכתם בבוצ של מירון... אמר לו הרבי: לך, לך והבא את המעיל אלי, אינני חושב שהיית יכול להביא לי מתנה יותר יפה מארץ הקדש. לקח הרבי את הקפוטתה, השיר ממנה את פרוורי הבוץ שייבש, אספם בשקיק מיחד, ושמו בגנזיו - הנקלה היא זאת, עפר קדוש מאתרא קדישא מירון?!

לעלות לציון ביום ל"ג בעומר

צריך לזכור שעקר השלמות הוא, לשמר את זמנו שהיה תמיד בעבודת השם יתברך, ושלא ילך לבטלה, אף לא שעה משעות היממה. כגון, אם נוסע לציון רשב"י, לא רק בשהותו בציון, אלא גם בכל הדרך הלוך וחזור, נצל את זמנו כראוי; ועל האדם לתת לב לענין זה, ולהתפלל על זה תמיד.

הרי ידוע, שכל אדם, שונה הוא מזולתו, כל אדם הוא עולם בפני עצמו, ומה שמתאים לאחד - לא מתאים לשני, יש אנשים שמתאים להם מאד לעלות לציון ביום ל"ג בעומר, ויש אנשים שלא מתאים להם, וכך עליהם לנהג.

כלל דמלתא, אדם צריך לבחון בעצמו את המציאות לפי היכולות שלו, ובדאי אם יכול להוצר מכל הנסיעה איזה רפיון, הן בבטול התורה או בשמירת החושים, העינים והפה וכו', עליו להמנע מהנסיעה, וכשם שאחרים יקבלו שכר על הדרשה, כך הוא יקבל שכר על הפרישה.

ומי שנמנע ממנו לעלות ולהראות, יכול לעשות את סדר השתטחות ממקומו ומצבו דיקא, וכמו שאיתא בספר הקדוש 'מאור עינים' (בחלק ישמח לב, לקוטי הש"ס, שבת), וזו לשונו: "ויעלו בנגב ויבא עד חברון", פרש רש"י, שכלב הלך ונשתטח על קברי אבות ענן שם. בדורות האחרונים, כשלומד' דברי שום תנא וחקם מדברי הקדמונים, הדבר ההוא הוא חיות ומחין שלו, והאדם הלומד ומדבר דבריו, מדבק ומכניס חיות ומחין שלו לתוך הדבורים, ונקרא אתדבקות רוחא ברוחא, ולכך מחיה אותו, שמכניס החיות בהדברים, שלכך אמרו (יבמות צו ע"א): שפתותיו דובבות בקבר. ואפשר לומר כי זהו בחינת השתטחות על קברי צדיקים. כי דבורי הצדיק, במקום שם הוא קבור וטמון - שם החיות שלו כאמור. וזה, הלומד - בהכנסו עם החיות ומחין שלו לתוך החיות ומחין של הצדיק שטמן בדבריו, נקרא אתדבקות רוחא ברוחא, ושפתותיו דובבות בקבר, פוחדע זה מדברי הפעל שם טוב, נשמתו בגנזי מרומים, ונקראת בחינה זו, השתטחות על קברי הצדיקים - שהן דבריהם שלומד ומזכיר היום הלומד, ולכך מחיה מוחין של אותו הצדיק, והבן; עד כאן לשונו.

וכן מובא בספר הקדוש 'דגל מחנה אפרים' (פרשת ויגא): 'מי שאומר תורה בחייו באמת,

ואחרי מותו אומרים בשמו - אף שהוא בעולם עליון, הנשמה קדושה מתלבשת בצלמו ובתבניתו כמו שהיה בעולם הזה; עד כאן לשונו.

ומובא גם כן כזאת בספר הקדוש 'לקוטי מוהר"ן' (חלק א' סימן קצב): 'צריך לציר בשעת הלמוד כאלו התנא עומד לפניו, כי בהספר של החכם נרשם ונצטר שם דמות החכם, כי אלו הדבורים והאותיות הנרשמים ומצטרין בהספר, הם שכל החכם ונשמתו ובחינות פניו, נמצא ששכלו ונשמתו ופניו שהוא דמותו ממש, הוא כאלו האותיות והתבות, על כן נמצא בכל ספר וספר דמות דיוקנו של החכם שחדש אלו הדבורים, כי כפי דמותו דהינו שכלו ונשמתו ופניו של החכם, כן נצטרין האותיות בספר; עד כאן לשונו.

ונמצא לפי זה, שאם לומדים בהאי יומא רבה, איזה מאמר מרשב"י, זוכים לבחינת ההשתטחות על ציונו הקדוש [ומפרסמים הם הספרים הנפלאים: 'הלולא דרשב"י', 'הלולא רבה', שהם אסופת מאמריו הקדושים, וכן מה שהוסיף ה'בן איש חי' עוד תפלות ועוד התקשרויות לצדיק].

אבל העקר, שהאדם יבחן תמיד, מה שטוב ומועיל לו באמת לעבודת השם יתברך, ויתפלל הרבה על זה, לדעת מהו רצונו של השם יתברך ממנו. וידוע מאמר חז"ל (רב"ד, ה): 'אין אדם שומע לי ומפסיד'. אדם המונע עצמו מאיזה ענין שמטרתו להשיג איזו קדשה, מחמת שידע שיש בדרך איזה דבר שאינו לרצון ה' יתברך, הקדוש ברוך הוא מבטיח לו שלא יפסיד את הקדשה אליה הוא רוצה להגיע.

עלינו לזכר ביום קדוש זה את הכלל, אשר כל היושב בטל - כישן דמי'. אדם ששקוע בבטלה - זו מציאות של מיתה, כי השנה היא אחד מששים במיתה, לכן צריך מאד להתרחק מהבטלה כי היא אם כל חטאת, ואינו יכול לזכות להארת קדשת היום.

ומובא בספר הקדוש 'יערות דבש' (חלק שני דרוש יא): 'יום ל"ג בעמר הוא הלולא דרשב"י, כי מת אז, והיה למעלה הלולא - הנערה באה אל המלך'. וראוי לכל איש הירא וחרד לשום אל לבו יום ההוא לשוב בתשובה, כי זכות רשב"י מסייעת להבא לטהר, ולא לבלות זמן בעונתנו הרבים, בהבלי עולם, אשר הוא לצדיק לצער.

לעתים אדם בודק את מצבו לפי ההרגש שלו, וזו טעות גדולה, כי ההרגשות שמרגישים בשעה שמתפללים - הם אינם ממד אמיתי לקרבת אלקים, לפעמים הם מכזבים מאד, גם אם הם טובים, ומכך ראיה, שגם כשהם 'כבויים', אין בהם ממש, ככל שנתן לעמד על האמת הפנימית.

אמנם יש זמנים שהקדוש ברוך הוא פותח את שערי הלב, ואז זוכה אדם להשתפכות הנפש ודמעות של קרבת אלקים. זה דבר גדול מאד, אבל אסור להעמיד זאת במבחן. כמובא בזהר הקדוש (שמות יב ע"ב): אמר רבי יהודה, כל מלין דעלמא, תליין בתשובה, ובצללותא דצלי בר נש לקודשא בריך הוא, וכל שכן, מאן דאושיר דמעין בצלותיה, דלית לך תרעא, דלא עאלין אינון דמעין. מה פתיב? 'ותפתח ותראהו את הילד'. 'ותפתח', דא שכניתא, דקיימא עליהו דישראל, כאימא על בנין, והיא פתחה תדיר בזכותיהון דישראל, כיון שפתחה, 'ותראהו את הילד' - 'ילד ששועים' (ירמיה לא, ט). דאינון ישראל, דמתחטאן קמי מלכיהון בכלא, ומיד דמתחננן קמי קודשא בריך הוא, הדרי בתשובה, ובכאן קמיה, ככרא דבכי קמי אבוי, מה פתיב? 'והנה נער בוכה'. כיון דבכי, אתעדו כל גזרין בישין דעלמא, מה פתיב? 'ותחמול עליו', אתער עלוי ברחמים, ומרחם ליה; עד כאן לשונו.

[אמר רבי יהודה, כל הדברים שבעולם, תלויים בתשובה, ובתפלה שמתפלל אדם לקדוש ברוך הוא, וכל שכן, מי שמוריד

כל ההשתדליות, מה שהוא מצליח להשיג בתפלה הזאת, דווקא עבודה כזאת - היא שהולכת מסוף העולם ועד סופו, ולא דווקא אם הוא מצליח לבכות בפעל.

שימה דמעתה בנאדך

ידוע הוא, שהעבודה במחין דקטנות, גדולה יותר מאשר עבודה במחין דגדלות, וזה מה שכתוב בפסוק (תהלים נו, ט): "נדי ספרתה אפה, שימה דמעתה בנאדך הלא בספרתך". לפעמים הקדוש ברוך הוא מזכה את האדם, והוא זוכה לבכיה דקדשה בדמעה אמתית. הדמעה הזאת נשמרת, ומועילה לאותו זמן שאדם רוצה להתעורר מאד בדמעה, אך אינו מצליח, כי לבו אטום לגמרי.

אנו מבקשים מהקדוש ברוך הוא, שיצטרף לפה את הדמעה בזמן שהצלחתי לבכות, והיא תגלה עד כמה הפונה שלי לעבד את הקדוש ברוך הוא, עם כל הכחות שיש לי - היא אמתית. על כן, אסור להתרפות לעולם מעבודת התפלה. גם כשמרגיש שפאלו אינו פועל - צריך להאמין כי הוא אכן פועל, ואפילו הרבה מאד.

מוכא בספר הקדוש 'לקוטי מוהר"ן' (חלק א' סימן צט): "ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר" (דברים ג, כג), דהנה האדם צריך להתפלל בדבקות גדול לשם יתברך. אך אם לפעמים יש עת, שאינו יכול להתפלל בדבקות, אל יאמר איני מתפלל כלל, מאחר שאינו יכול לבנו כראוי ולהתפלל בדבקות, והתפלה אינה מקבלת. וכמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (ברכות לד ע"ב), על רבי חנינא בן דוסא שהיה מתפלל וכו', אמרו לו וכו', אמר להם: אם שגורה תפילתי בפי, יודע אני שהוא מקבל ואם לאו - יודע וכו'. וזהו על דרך שאמרנו - אם בדבקות, שאזי התפלה שגורה ומרצה בפיו, מקבלת. ואם לאו, חס ושלום, להפך. אף על פי כן, אל יאמר האדם כן, אלא,

דמעות בתפלתו, שאין לה שער, שלא נכנסות אלו הדמעות. מה כתוב? "ותפתח ותראהו את הילד", 'ותפתח', זו השכינה, שעומדת על עם ישראל, כמו אמא על בניה, והיא פותחת תמיד בזכותם של ישראל, כיון שפתחה, 'ותראהו את הילד' - 'ילד שעשועים', שאלו הם ישראל שמתחטאים לפני מלכם בכל, ומי שמתחננים לפני הקדוש ברוך הוא, שבים בתשובה, ובוכים לפניו, כבן שבוכה לפני אביו, מה כתוב? "והנה נער בכה". כיון שהוא בוכה, נעלמים כל הגזרות הרעות שבעולם, מה כתוב? "ותחמל עליו", מתעורר עליו ברחמים ומרחם עליו.

ואף על פי שזה דבר נשגב, צריך לדעת, שלא דווקא כשהוא מתעורר לדמעה והשתפכות הנפש וכו', רק אז התפלה חשוכה, ואלו כאשר יבש מקור דמעתו, הכל אצלו סתום, הוא מנסה ואינו מצליח, אין זה נחשב... חס ושלום! כי כשאדם משתדל לגמרי, במה שהוא יכול להשיג בתפלה, אין זה מראה על שום חסרון, אפילו אם אינו מצליח להתעורר בדמעה.

קול נשמה בשעה שיוצאה מן הגוף

מוכא בגמרא (יומא כ' ע"א): 'קול נשמה בשעה שיוצאה מן הגוף - הולך מסוף העולם ועד סופו'. יש צער גדול של הפרדה, הנשמה זועקת וצקה גדולה ומרה. ויש כמה באורים בזה, מהו עמק דברי רבותינו הקדושים ז"ל.

ונראה בדרך רמז, כי לפעמים אדם רוצה לבכות, ואינו מצליח להתעורר, מפני שיש דבר שסותם אותו, והוא מרגיש, שפאלו אין לנשמה אפשרות לבטא את כל מה שיש לה. אבל כשאדם נפטר מן העולם, כבר אין דבר שעוצר מהנשמה מלזעק, ואז - הקול הולך מסוף העולם ועד סופו.

כך גם בענין העבודה. כשאדם רוצה לבכות ולהתפלל מעמק הלב, ומרגיש שאין לו את הכח לזה, דווקא אז, כשהוא מצדו עושה את

יכולני לפטור את כל העולם בלוי 'מדין תפלה'

אנו נמצאים בדור האחרון, בעקבתא דמשיחא, ועלינו לשים לב לכחו של רשב"י לדורנו, וזו לשון הגמרא (ספ"ה מה ע"ב): 'אמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי, יכול אני לפטור את כל העולם בלוי מן הדין, מיום שנבראתי עד עתה, ואלמלי אליעזר בני עמי - מיום שנברא העולם ועד עכשו, ואלמלי יותם בן עזיהו עמנו - מיום שנברא העולם עד סופו'.

וכדי להבין את הבטוי 'מן הדין', יש להתבונן בלשון הגמרא (ערוכין סה ע"א): אמר רב ששת משום רבי אלעזר בן עזריה, יכול אני לפטור את כל העולם בלוי מן הדין, מיום שחרב בית המקדש ועד עכשו, שנאמר: "לכן שמעי נא זאת ענייה ושכרת ולא מיין" (ישעיה נא, כא).. ושם בגמרא בארו, שכוונתו, שיכול לפטור את כל העולם 'מדין תפלה'; ולכן אפשר לומר, שדורנו, שהוא בבחינת (תהלים קז, כז): "יעלו שמים ירדו תהומות נפשם ברעה תתמוגג, יחוגו וינועו כשכור וכל חכמתם תתבלע", הינו בבחינה של שכור, אז ממילא גם מה שאמר רבי שמעון בר יוחאי (יכול אני לפטור את כל העולם בלוי מן הדין), כולל גם את מה שאמר והתפון רבי שמעון בן אלעזר (שם בגמרא בערוכין), על 'דין תפלה'. זו גם יכולה להיות הכוונה של רבי שמעון בר יוחאי, שהוא יכול לפטור את כל העולם בלוי מדין תפלה, שהוא מלמד זכות, אשר גם תפלה חלשה ובלא כוונה מספקת, חשובה היא עד מאד.

וזהו "השמיעני את קולך כי קולך צרב", הינו שאפלו אם התפלה היא בבחינת צרכה, ורק בבחינת שפתים וחלשה, ורק מהשפה ולחוץ, בלי שום טעם - אף על פי כן זו תפלה חשובה. את הדבורים האלה צריך 'לחיות' תמיד, וכפי שבארו צדיקים את הפסוק (תהלים קב, יח, יט): "פנה אל תפלת הערער ולא כזה את תפלתם; תכתב זאת לדור אחרון

יתפלל תמיד. ואם לא יוכל להתפלל בדבקות כראוי, יתפלל בכל כחו. כי בעת שיתפלל בדבקות כראוי, אזי יעלה כל התפלות, עם התפלה ההיא שהתפלל כראוי. וזהו "ואתחנן אל ה'" - בין בדבקות בין שלא בדבקות. "בעת שהוא לאמר" - הינו בעת שאזכה להתפלל בדבקות, שהוא בחינת שגורה תפילתי בפי, והינו בעת שהדברים נאמרים ומרצים בפיו מחמת שמתפלל בדבקות, אז יעלה כל התפלות שהתפלל עד עתה, כנ"ל.

לפרט את כל הפרטים

צריך לדעת, שהתפלות הראויות, צריך שתהיינה על כל מה שצריך. יש להתפלל ולפרט את כל הפרטים, כמו שמוכא בזהר הקדוש (וישלח קסט ע"א), על הפסוק (לב, יב): "הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אתו פן יבוא והפני אם על בנים" - 'מכאן, מאן דצלי צלותיה, דבעי לפרשא מלוי כדקא יאות' [מכאן למדנו, שמי שמתפלל תפלתו, צריך לפרש דבריו כראוי]. לכן צריך לפרש שיחתו כראוי לפני ה', ולפרט את כל היצרים הרעים שרוצים להפילו, ולא להתפלל בכללות בלבד.

אדם מרפב משני חלקים. חלק הגוף - הוא החיצוני הנחות, וחלק הנשמה - שהיא הפנימית ובוטרת. הרבה פעמים, חלק הגוף מכסה ומעלים את חלק הנשמה, ואלו הנשמה המאירה - כחה גדול להתגבר על עזות הגוף המסתיר ומעלים. ועל זאת יתפלל כל חסיד אליך' (תהלים לב, ו), 'שהנשמה שבנו, תאיר למרות מגבלות הגוף'.

הרב הקדוש רבי ישראל מרוזין זי"ע היה אומר, בבכיות גדולות: "אני מסכים לוותר על העולם הזה שלי ועל העולם הבא שלי, ובתנאי שאנשים לא יסתובבו בעולם כבהמות"... הינו, שהקדוש ברוך הוא יאיר את נשמתם, וידעו כמה הם יכולים לפעל, גדולות ונצורות.

ועם נבִּרָא יִהְיֶה לָךְ, "עֲרַעֲר" - מִלְשׁוֹן רַע רַע, "תִּפְתָּכָה זֹאת לְדוֹר אַחֲרוֹן" - שֶׁהֵם יִהְיוּ מִיַּחֲדִים בִּכְחַשְׁלָהּם בַּתְּפִלָּה, כְּלוּמֹר, בְּדוֹר הָאֲחֵרוֹן תִּתְקַבְּלָנָה הַתְּפִלוֹת בְּכָל עֲנָן, שֶׁהוּא הַתְּקוּן הַגָּדוֹל שֶׁל הַדּוֹר הָאֲחֵרוֹן.

חֲסִין קְדוֹשׁ בְּרֹב טוֹבָךְ נִהַל עֲדָתְךָ

בַּשְּׁבוּעָה בּוֹ מְאִירָה סְפִירַת הָהוֹד, הַתְּבוֹת שְׁמֵאִירוֹת, הֵן: חֲסִין קְדוֹשׁ בְּרֹב טוֹבָךְ נִהַל עֲדָתְךָ. וְהַיּוֹם הַזֶּה - ל"ג בְּעֶמֶר, בּוֹ מְאִירָה הַתְּכָה 'נִהַל', בָּא לְרִמּוֹ, שִׁישׁ כַּח עֲצוּם בְּיוֹם זֶה לְהַתְּפַלֵּל עַל הַיְּלָדִים, וּבִפְרָט עַל בְּחִינַת (תְּהִלִּים נ"א, ז): "בְּחֻטָּא יַחֲמַתְנִי אִמִּי", שֶׁהוּא פּוֹגֵם בְּנִשְׁמַת יִלְדֵּיו, וְעַל זֶה רִמּוֹ "אֵל תְּחַטָּאוּ בְּיֶלֶד". אָבֵל בְּכַח הַתְּפִלָּה שְׁאֵדָם מִתְּפַלֵּל עַל יִלְדֵּיו, אֲפִלוּ אִם הִיא, חַס וְשָׁלוֹם, מֵצֵב שֶׁל "בְּחֻטָּא יַחֲמַתְנִי אִמִּי", וְהִיא, חַס וְשָׁלוֹם, חֻטָּא וּפָגַם בְּיֶלֶד, הוּא יָכוֹל לְתַקֵּן זֹאת עַל יְדֵי תְּפִלָּה, וּבִפְרָט בְּיוֹם הַזֶּה הַמְּאִיר בְּאוֹר 'נִהַל', שֶׁהַכּוֹנֵן לַיְּלָדִים, כָּמוֹ שְׁאֵמֶר יַעֲקֹב אָבִינוּ (בְּרֵאשִׁית ל"ג, י"ד): "וְאֲנִי אֶתְנַהֲלָה לְאִטִּי לְרַגְלִי הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר לִפְנֵי וְלִרְגְלֵי הַיְּלָדִים", וְזֶה רִמּוֹ שֶׁהַתְּפִלָּה מִיַּחַד בְּיוֹם זֶה עַל הַבָּנִים.

וּבִפְרָט לְפִי הַנִּזְכָּר כָּבֵר, שְׁכֵמָה צְדִיקִים כְּתָבוּ שֶׁהַיּוֹם הַזֶּה מְסַגֵּל לְפָקִידַת עֲקָרוֹת, כְּמוֹכָא בְּסִפְרֵי 'דְּרָכֵי צִיּוֹן', בְּמִכְתָּב שֶׁל רַבֵּנוּ עוֹבְדֵיהֶם מִבְּרִטְנוֹרָא: בָּאִים מִכָּל הַסְּבִיבָה וּמִדְּלִיקִין אֲבוֹקוֹת גְּדוּלוֹת, מְלַבֵּד מֵה שְׁמִדְלִיקִים עַל הַנֵּר תָּמִיד... הַרְבֵּה עֲקָרוֹת נִפְקְדוּ וְחוֹלִים נִתְרַפְּאוּ בְּגִידֵי וּנְדָבָה, שֶׁנִּדְרִי לְמָקוֹם הַהוּא, וְאִם זֶה פּוֹעֵל לַיְּלָדִים שֶׁעֲדִין לֹא בָּאוּ לְעוֹלָם - בּוֹדָאֵי פּוֹעֵל לַיְּלָדִים שֶׁכָּבֵר נִמְצָאִים, שִׁילְכוּ בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר וְכוּ', וְצִרִיף מְאֹד לְהַרְעִישׁ עוֹלָמוֹת בְּיוֹם הַזֶּה, כִּי אִפְשָׁר לְהַשִּׁיג בּוֹ נוֹרָאוֹת נִפְלְאוֹת.

קִדְשָׁה מְשַׁלֵּשׁ מִצּוֹת וּמֵאֲרַבְעָה כּוֹסוֹת

הַרְבֵּה הַקְּדוֹשׁ הַמְּגִיד מְקוֹזְנִיץ זִי"ע, כּוֹתֵב בְּסִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ 'עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל': "וּסְפִירָתָם

לָכֶם מִמִּחְרַת הַשָּׁבָת" וְכוּ' (וִיקְרָא כ"ג, טו). 'וּסְפִירָתָם', מִלְשׁוֹן סְפִיר וְיִהְיֶה לָכֶם, שְׁאֵתָם צְרִיכִים לְהֵאִיר; 'לָכֶם', עֲצִמִּיכֶם, בְּתִשְׁבּוּכָה מִכָּל עֲוֹנוֹת; 'מִמִּחְרַת הַשָּׁבָת', רִצָּה לֹאמֹר, מִרְבַּ הַקִּדְשָׁה שְׁבָא לָכֶם מִיּוֹם א' דְּפֶסַח. שְׁבִלִיל פֶּסַח מִמִּשְׁיָךְ קִדְשָׁה מְשַׁלֵּשָׁה מִצּוֹת וּמֵאֲרַבְעָה כּוֹסוֹת כְּנ"ל, עַל שְׁבָעָה שְׁבוּעוֹת שֶׁל עֶמֶר.

עֲבוֹדַת שְׁבָעָה שְׁבוּעוֹת מְחַלֶּקֶת בְּסִדֵּר זֶה: לְשַׁלֵּשָׁה הַשְּׁבוּעוֹת הָרִאשׁוֹנִים שֶׁל הַסְּפִירָה, נִמְשָׁכַת קִדְשָׁה מְשַׁלֵּשׁ הַמִּצּוֹת, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת. בְּאֲרַבְעַת הַשְּׁבוּעוֹת הַבָּאִים, נִשְׁפָּעַת קִדְשָׁה מִהָאֲרַבְעָה כּוֹסוֹת, שֶׁהֵן כְּנֶגֶד אֲרַבְעַת הָאֲמָהוֹת. נִמְצָא, שֶׁהַשְּׁבוּעָה שְׁאֵנוּ נִמְצָאִים בּוֹ, הוּא כְּנֶגֶד הַכּוֹס הַשְּׁנִי, וְעַלִּיו נִאֲמַר בְּלִשׁוֹן חֲז"ל: 'וְכָאֵן הֵבֵן שׁוֹאֵל', וְכִמּוֹ שְׁבָאֵרוֹ צְדִיקִים, שֶׁמְבַקְשִׁים עַל בָּנִים - הֵינּוּ 'הֵבֵן' שׁוֹאֵל.

כְּתָב רַבֵּנוּ הָאֲר"י ו"ל, שֶׁהַשְּׁבָח הַחֲמִישִׁי שְׁמִשְׁבָּחִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אַחֵר קִדְשַׁת יוֹצֵר בַּתְּפִלַּת שְׁחִירֵית, הוּא 'בּוֹרָא רְפוּאוֹת' - שְׁאִפְשָׁר לְפַעַל הַרְבֵּה עַל רְפוּאָה, רְפוּאוֹת הַנֶּפֶשׁ וְרְפוּאוֹת הַגּוּף, וְכָכֵל שְׁיַרְבֶּה לְבַקֵּשׁ - יָבִין עַד כְּמָה גְּדוּלָּה מַעֲלַת הַבְּקָשָׁה בְּיוֹם זֶה, כִּי יָכוֹל לְפַעַל הַרְבֵּה וּלְהוֹשִׁיעַ בְּכָל מָה שְׁמִצְטָרֵךְ.

לְשִׁמּוֹחַ בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה בְּשִׁמְחַת רִשְׁבִּי

הַעֲבוּדָה הַשְּׁלִישִׁית, הִיא עֲבוֹדַת הַשְּׁמִיחָה הַמִּיחָדָת לַיּוֹם הַזֶּה, וְיָדוּעַ עַד כְּמָה יֵשׁ הַקִּפְדָּה שֶׁלֹּא לְנַהֵג בְּיוֹם זֶה שׁוֹם צַד שֶׁל עֲצָבוֹת, חַס וְשָׁלוֹם, רַק לְשִׁמּוֹחַ בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה בְּשִׁמְחַת רִשְׁבִּי.

וְזוֹ לְשׁוֹנוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ חַיִּים וִיטָאֵל בְּשַׁעַר הַכְּנֻנוֹת (דְּרוֹשֵׁי הַפֶּסַח דְּרוֹשׁ י"ב): עֲנִין מְנַהֵג שְׁנֵהֲגוּ יִשְׂרָאֵל, לְלַכֵּת בְּיוֹם ל"ג לְעֶמֶר עַל קִבְרֵי רִשְׁבִּי וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ, אֲשֶׁר קִבְּרוּם בְּעִיר מִירוֹן כְּנוֹדָע, וְאוֹכְלִים וְשׁוֹתִים וְשִׁמְחִים שָׁם. אֲנִי רָאִיתִי לְמוֹרֵי (הָאֲר"י) ו"ל שֶׁהֵלֵךְ לְשֵׁם פַּעַם אַחַת בְּיוֹם ל"ג לְעֶמֶר, הוּא וְכָל אֲנָשֵׁי בֵּיתוֹ, וְיָשָׁב שָׁם שְׁלֹשָׁה יָמִים רִאשׁוֹנִים שֶׁל

אחר כך באים ימי הפורים הקדושים, משנכנס אדר מרבין בשמחה (תענית כט ע"א). וכן כתב בספר הקדוש 'שפת אמת' על הכתוב (תהלים ז, טו): "שמחנו כימות עניתנו", הינו לפי ימי הענוי שמקדם, זוכים לשמחה אחר כך. וכן כתוב (שם קכו, ה): "הורעים בדםמה" - כנגד זה אחר כך - "ברנה יקצרו"; הינו שאחר רב התפלה בבכי ובתחנונים, זוכים ל"ישרי לב שמחה" (שם צו, יא) ושלות הנפש.

ועל כן צריך להתחזק בתפלה מאד, בכל מה שאפשר להשיג (אפלו אם אינו מצליח כראוי, כנזכר לעיל), שזו היא בחינת "שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות". רק הקדוש ברוך הוא יודע תעלומות לב, ולכן רק הוא, יתברך שמו, יודע היטב עד כמה הלב משתוקק באמת להתקרב. ואפלו שכלפי חוץ אין זה נראה כלל, ויתרה מזו, אפלו אם בפנימיות - הרגשות האדם הן הפך האמת הזו, אף על פי כן, יש צעקה, פנימית מאד, שהיא געלמת ונסתרת, שרק הקדוש ברוך הוא שומע ומאזין לה מנבכי הסתרות.

כתוב (תהלים קמה, יח): "קרוב ה' לכל קראיו לכל אשר יקראהו באמת", ואמרו צדיקים ז"ע, שהפונה, שהקדוש ברוך הוא קרוב, לכל מי שמאמין שהקדוש ברוך הוא אמנם קרוב אליו.

כי האדם עצמו, על ידי ההשתוקקות שלו, יוצר מצב של תפלה, בבחינת (תהלים קט, ד): "ואני תפלה"; ואף שאינו מצליח בפעל, ואין לו את כל ההרגשות המתאימות והנכונות, ואת החמימות והתלהטות הלב הרצויה, אמנם הבטול המחלט שלו לשם יתברך, ברצון אמיתי וכן להיות כל פלו בבחינה של תפלה שהיא ההכנעה לבורא עולם - זה נחשב כתפלה הטובה ביותר.

טעם להדלקת המדורות בל"ג בעומר
וצריך לדעת, אשר כל מה שנוהגים כלל ישראל, יש בזה שרש קדוש על פי תורה, כי מנהג ישראל - תורה הוא ובבחינת דין,

השבוע שהוא, וזה היה פעם האחת שבא ממצרים, אבל אין אני יודע אם אז היה בקי ויודע בחכמה הזו הנפלאה שהשיג אחר כך, והרב רבי יונתן שאגי"ש העיד לי, שבשנה האחת קדם שהלכתי אני אצלו ללמד עם מורי ז"ל, שהוליד את בנו הקטן שם, עם כל אנשי ביתו, ושם גלחו את ראשו, כמנהג הידוע, ועשה שם יום משתה ושמחה.

גם העיד הרב רבי אברהם הלוי, כי בשנה הנזכרת, הלך גם הוא שם, והיה נוהג לומר בכל יום בברכת תשכן: "נחם ה' אלהינו את אבלי ציון" וכו', וגם בהיותו שם אמר נחם וכו', ואחר שגמר העמידה, אמר לו מורי ז"ל, כי ראה בהקיץ את רשב"י עליו השלום, עומד על קברו, ואמר לו: 'אמר אל האיש הזה, אברהם הלוי, כי למה אומר נחם ביום שמחתנו? והנה לכן הוא יהיה בנחמה בקרוב', ולא יצא חדש ימים, עד שמת לו בן אחד, וקבל עליו תנחומין; עד כאן לשונו. והדברים נוראים, עד כמה גדול החיוב לשמח בשמחת רשב"י ז"ע.

ומהדברים הנוראים הללו, נמצאנו למדים עד כמה הקפיד מאד התנא האלקי, רבי שמעון בר יוחאי, שיהיו כלל נשמות ישראל משתתפים בשמחתו הקדושה, ובפרט כשנמצאים בפעל ממש בהיכל ציון קדשו. צריך לזכר, אשר 'הלולא' הוא מלשון חתנה ושמחה גדולה, והכל שמחים ביום ההלולא.

לשמחה זוכים רק בתפלת לב נשבר

אחד האפנים לזכות לשמחה הזאת, היא רבוי התפלה מאחר שממשכת שמחה על האדם, וכמו שמצינו במוצאי יום הכפורים, אחרי עבודת היום הקדוש, שכל אדם משתדל מאד בתפלה - שורה אז שמחה גדולה ונפלאה עד מאד, כדאמרין במדרש (קהלת רבה), דבמוצאי יום הכפור בת קול יוצאת ואומרת (קהלת ט, ז): "לך אכל בשמחה לחמך" (עין תוספות יומא פז ע"ב). וכן, אחר שבועות ימי השוכבי"ם, שאז היא עבודת התשובה, מיד

ומי שקורא בזהר הקדוש, רואה את הלשונות המפלגים, שמדבר שם מענין אהבה והשתוקקות לשם יתברך, ורואה נפלאות איה הלב נמשך אחר הדבורים, 'משוך עבדך אל רצונך ירוץ עבדך כמו איל', וכלשון הזהר הקדוש (שמות ה' ע"ב): 'אמר רבי יהודה, אלמלי הווי ידעין בני נשא, רחמימותא דרחים קודשא בריך הוא לישראל, הווי שאגין ככפיריא למרדף אבתריה'.

וזה שאמר רשב"י: יכול אני לפטר את כל העולם מן הדין, וכנ"ל. כי כנגד המים הזדונים המתגברים על האדם מאד, כל אחד לפי טבעיו ומצביו, אזי למוד הזכות של עמודי העולם עלינו, שיקים בנו השם יתברך: - "על כל פשעים תכסה אהבה", ואי אפשר לכבות את האהבה של הקדוש ברוך הוא אלינו. וכך מובא, שהיה הבית אהרן מקארלין זי"ע אומר, שרבי שמעון הוא לכל, כי רצה לעורר מאד שאסור להסתפל על המראה החיצוני של היהודי, אלא רק על הפנימיות שבו, כמה היא לבת אש בוערת.

השבוע הזה הוא כנגד הכוס השני של הארבעה כוסות [וכנ"ל בדברי ה'עבודת ישראל' זי"ע], שזו בחינת 'נכנס יין יצא סוד', ועתה מתגלה האהבה הפנימית המסתרת, כמה הקדוש ברוך הוא אוהב כל יהודי. וזה מה שרבי שמעון בר יוחאי גלה - שהקדוש ברוך הוא מאד מאד משתוקק שהיהודי יחזיר אליו אהבה, שיהיה יחוד פנים בפנים. כי הקדוש ברוך הוא אוהב מאד את היהודי, אפלו במצב שהוא נראה שפל מאד, וזה מה שרמזו בפסוק (שה"ש ב, ה): "סמכוני באשיות", שתי אשות - יש אש מלמעלה, שהיא אש בוערת מאהבת הקדוש ברוך הוא לישראל, והוא יתברך מבקש - שכמו כן, היהודי יעורר את האש התחתונה, לאהב אותו יתברך.

ומובא בספרים הקדושים אשר 'ידיד נפש אב הרחמן', עולה בגימטריא כמספר 'רבי שמעון בן יוחאי', כי הוא, זי"ע, גלה את

כמובא בירושלמי. וענינו רואות, שתפשו כלל ישראל מנהג קדום וקדוש, להבעיר מדורות בל"ג בעמר לכבוד התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, ובכל מקום שהולכים בארץ ישראל, רואים את המדורות הללו, וזה קדש קדשים! הדבר בא להורות על אור הנשמה שנלקת ביום הזה - אף שלא כלם מרגישים ויודעים זאת במודע ובמוחש, וגם מורה על קרבת אלקים לנו טוב, הקרוב הגדול והנורא שיש לנו אל אבינו שבשמים.

מובא בשם הרב הקדוש, רבי אברהם יעקב מסאדיגורה זי"ע, אשר ברגע שמדליקים את ההדלקה הזאת, ובכל מקום שמדליקים, אזי אלפי נשמות זוכות להתקן בכל שנה ושנה, באותה שעה של ההדלקה. ואין זה במירון דוקא, אלא בכל מקומות מושבותיהם של ישראל, ואין זה רק אחר שהנשמה נפרדת מן הגוף, שאז יש לה תקון, אלא אף גם עתה, כשהיהודי נמצא בעולם הזה בתוך הגוף, ומדליק אור לכבוד התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע, יש בזה עלוי לנשמתו ויכול לזכות לאור גדול בכל עבודתו, תורתו ותפלתו, באהבה, ביראה, בשמחה, ובהשתוקקות גדולה לשם יתברך.

וזהו ענין מדורות האש לכבוד גדלת התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, שכל ענינו היה לגלות ולהאיר את פנימיות התורה, ועליו נאמר "נעשה אדם נאמר בעבורך" (בפייט בר יוחאי שחבר הגה"ק רבי שמעון לביא זי"ע). והנה, 'אדם' הוא צרוף אל"ף ודם. אלו שני חלקים, האל"ף - אותיות פל"א, כמו שאומרים 'ומפליא לעשות', שמחבר הקדוש ברוך הוא נשמה טהורה וזכה בתוך גוף נגוף. והנה, התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, גלה איה כל יהודי יכול להאיר את הנשמה שבתוך הגוף, כי האיר את אור אלקותו יתברך בלב כל ישראל, על ידי ספר הזהר שחבר, עד שהנפש משתוקקת אחרי השם יתברך באהבה גדולה עד אין קץ.

אהבתו העמקה של ידיד נפש אב הרחמן, עד כמה הוא אוהב באמת, כל יהודי.

ועל כן, בשעת הסתלקות רבי שמעון בר יוחאי מן העולם, כתיב באדרא, שבהר הקדוש (ח"ג רצו ע"ב): כל ההוא יומא, לא אפסיק אשא מן ביתא, ולא הוה מאן דמטי לגביה, דלא יכילו, דנהורא ואשא הנה בסוחרניה. כל ההוא יומא נפילנא על ארעא, וגעיןא. בתר דאזיל אשא, חמינא לבוצינא קדישא - קדש הקדשים, דאסתלק מן עלמא, אתעטף שכיב על ימינה, ואנפוי חייכין.

נכל היום ההוא, לא הפסיקה האש מן הבית, ולא היתה מי שמגיע אליו, שלא יכלו, כי האור והאש היו בסביבתו. כל היום ההוא נפלונו לארץ, וגעינו בבכיה. אחר שהסתלקה האש, ראיתי את הנר הקדוש - קדש הקדשים, שהסתלק מן העולם, התעטף ושכב על ימינו, ופניו מחיכות; והאש הזאת המקפת, היא אש האהבה שאוהב הקדוש ברוך הוא את ישראל.

ואחר שנצול רשב"י מהמזרה, מוכא בגמרא (שבת לג ע"א): אמר, הואיל ואיתרחיש נסא, איזיל אתקין מלתא, דכתיב "ויבא יעקב שלם". ואמר רב - שלם בגופו, שלם במקומו, שלם בתורתו. "ויחן את פני העיר", אמר רב - מטבע תקן להם. וכיון שרצה לתקן פתקון יעקב אבינו, ראוי לנו להתבונן, שהמטבע הזה, הוא מטבע של אש, כדמצינו במשה רבנו, שהראה לו הקדוש ברוך הוא מטבע של אש, הינו שאמר לו: אל תסתפל על יהודי מבחינה חיצונית, תסתפל על הפנימיות שבו; ורבי שמעון בר יוחאי, שהיה ניצוץ של משה רבינו מהימנא, האיר והמשיך דרך זו, להבין את הכח של היהודי בפנימיותו.

ובפיוט הנזכר, מכנה רשב"י 'קדש הקדשים', שהוא המקום הפנימי ביותר שיש בבית המקדש, ושם מצינו, שהתגלה אור האהבה שבין ישראל לאביהם שבשמים, כמו

שאיता: "ראו חבתכם לפני המקום!" זהו מצב תמידי של פנים בפנים, שהקדוש ברוך הוא אוהב מאד כל יהודי, גם כשנראה בחיצוניות - רחוק מאד.

וזה גם מה שממשיכים שם בפיוט: "שמן ששון מחברך". כשחיים עם האמונה שרבי שמעון בר יוחאי, מגלה את הפנימיות הבורחת פלהבה מאירה, אזי כנגד המים הזדונים הנראים בחוץ, וכל עניני העברות שאדם מקף בהם - יש הרבה מים רבים, אשר לא יוכלו לכבות את האהבה של הקדוש ברוך הוא, מיד הוא מתמלא בששון ושמחה, כי זהו מצב של בית המקדש בבנינו וקדש הקדשים, בנקדת פנימיותו.

כי אדם חי, בדרך כלל, רק עם מה שהוא רואה בעיניו הגשמיות ומרגיש בפעל, ומאמין רק למה שהוא רואה חיצונית. אף עלינו לזכור שאין זה נכון! כי כל העולם הוא במצב של העלם, ואדם צריך לחיות רק את הפנימיות שלו, ולהתפלל שהקדוש ברוך הוא יאיר בנו את האור האמתי שלנו, שנראה את תמונת המצב האמתית שלנו, ולא נטעה אחר היצר הרע, שמראה רק את החיצוניות והגשמיות.

צריך לדעת ולהאמין, שכל יהודי - בפנים הוא אש בוערת, כלשון הפסוק: "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי בארץ ציה ועיף בלי מים" (תהלים סג, ב). אפלו אם בחיצוניות הוא נראה ארץ ציה ועיף בלי מים, הכל יבש, בפנים - צמאה לך נפשי כמה לך בשרי. אפלו במצב של סנה מלא קוצים יבשים, בפנים - הסנה בוער באש נעלמה, ואין להסתפל רק על הקוצים שמבחוץ, שמסתירים את האור הבהיר.

בקדשת יוצר, אנו מקדישים את שמו יתברך ואומרים קדוש, קדוש, קדוש, ומיד אחר כך אומרים "אהבת עולם אהבתנו", כי ככל שקדשתו מרוממת, הוא יודע על הקדשה

הזו, ולדעת על שרש השמחה והאורה של
היום הזה.

ויהי רצון, שנוזקה להתחזק בעבודת היום,
למלאותו כרצון השם יתברך, בתפלות
ובשמחות, ובכל מה שאפשר להשיג בו -
ובפרט מבח התפלות והלמודים הקדושים.
ותמיד צריך להקדים תפלה לתפלה, כמו
שהרב הקדוש רבי אלימלך מליזענסק זי"ע
אומר, שאדם צריך להתפלל שיוזקה להתפלל
כרצון השם יתברך.

והנה, יום ל"ג בעמר של השנה, אינו כשל
השנים שעברו. כל השנים מתאספות ונהיות
ערמה אחת של ל"ג בעמר, מיום הבריאה
ועד יום ל"ג בעמר שאנו נמצאים בו בכל
שנה ושנה. אי אפשר לתאר את קדשת היום
הנשגב הזה, לכן צריך להעלות ולרומם אותו
מאד, כמה שאפשר, כרצון השם יתברך. אנו
תפלה, שהקדוש ברוך הוא ישמע את כלל
תפלות עם ישראל, ונוזקה למלאות את היום
הזה בקדשה ובטהרה, ונוזקה לגאולה שלמה,
במהרה בימינו, אמן.

הטמונה בנו. מובא בספר הקדוש 'תולדות
יעקב יוסף' (פרשת וארא א): שמעתי בשם מורי,
מה שנואמר לו משמים טעם אחר ביאת
משיח - שאין מאריכין ב'אהבה רבה'.

ומיד אחר כך, קוראים "שמע ישראל, ה'
אלקינו, ה' אחד - ואהבת את ה' אלקיך בכל
לביך". [הרב הקדוש רבי אלימלך מליזענסק
זי"ע אומר, שהשם של רבי שמעון הוא
מלשון שמיעה, שזהו ענין הבנה פנימית].

כתבו הצדיקים זי"ע, שהקדוש ברוך הוא
רוצה שכל יהודי יתעורר מאד באהבה אליו,
כי אומר הקדוש ברוך הוא לכל יהודי -
ואהבת אתה את ה' אלקיך, אתה עם הקדוש
ברוך הוא לבד. כי כמו שאני אוהב אותך,
אני מבקש ממך שתאהב אותי, זה - 'שמע
ישראל'! ידוע גם כן כי אותיות 'שמע', הן
ראשי תבות ש'להבת עולה מ'אליה, וזה
מסביר יפה מאד איך לעורר את אש האהבה.

ועל כן, כשאדם מדליק את המדורה, צריך
לדעת ולהתפלל שנוזקה לחיות עם האמונה

בשורה טובה לאוהבי התורה ולומדיה

לה"ר בי"ד עמ"י עש"ד

בסיעתא דשמיא בקרוב רוצים להדפיס
את סדרת הספרים החדשה

"אשיחה בחוקיך בהלכה"

חמשה כרכים
לסדר פרשיות השבוע

מהרב אורן נזרית שליט"א

נדבך נוסף חשוב מאוד לסדרות הספרים
"שיחות חיזוק", "אשיחה בחוקיך" ועוד מהמחבר

וכעת מבקשים לזכות
את הציבור הקדוש
לסייע ולהיות שותף
בהדפסת סדרת הספרים
"אשיחה בחוקיך בהלכה"
ניתן לזכות בהוצאת הסדרה
או בפרשיות
ולהקדישן לברכה הצלחה
ולעילוי נשמת וכיו"ב

הספרים מעוטרים
בהסכמת גהולי הדור שליט"א
והתקבלו כס"ד באהבה רבה
בהילי התורה

לפרטים ניתן ליצור קשר בטל: 0506491414, 0509013000

"הזו הזו בני"

לקראת חג מתן תורה
ספר חדש נפלא מאוד

קול החתן

הספר עוסק
בעסק התורה
התמדתה
ומ"ח קניניה

ספר חובה
לכל אוהב תורה
ולכל בית יהודי!

הודעת מצוה
חשובה מאוד
המרכז הרוחני יגדיל תורה
מעוניין לבנות מקוה טהרה
למעוניין לסייע או להנציח
יוכל לפנות לטלפון כנ"ל

לפרטים ניתן ליצור קשר בטל: 0506491414, 0509013000